

Teza: kara dyscyplinarna

Ponieważ przewinienie radcy prawnego miało charakter jednostkowy, do tej pory nie był karany dyscyplinarnie, za adekwatną należy uznać karę nagany, ponieważ kara pieniężna w kwocie 3000 zł jest zbyt surowa. Wymiar kary musi być adekwatny do charakteru przewinień a także mieć charakter wychowawczy i prewencyjny.

Sygn. akt: **WO 20/17**

ORZECZENIE

z dnia 5 kwietnia 2017 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w składzie:

Przewodniczący: SWSD Anna Karaś - sprawozdawca

Sędziowie: SWSD Janina Kruszewska

SWSD Sławomir Bereza

Protokolant: Kamila Kamińska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego radcy prawnego Sławomira Pilipca

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 kwietnia 2017 r. sprawy radcy prawnego M. Ł.

obwinionego o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust.1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 6 ust 1 i art. 28 ust 1 i 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego,

na skutek odwołania obwinionego od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Olsztynie z dnia 9 grudnia 2016 r. w sprawie o sygn. akt: D 11/16

orzeka:

1. zmienia pkt 2 zaskarżonego orzeczenia w zakresie kary w ten sposób, że na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych wymierza karę nagany;
2. w pozostałym zakresie utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie;
3. zasądza od obwinionego M. Ł. koszty postępowania odwoławczego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w zryczałtowanej kwocie 1.000 zł. (słownie złotych: jeden tysiąc) płatne na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych.

UZASADNIENIE

W dniu 22 stycznia 2016 roku do Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Olsztynie wpłynęła skarga Państwa M. i T. K. na radcę prawnego M. Ł..

Skarżący podniósł, że na ich zlecenie radca prawny w dniu 14 stycznia 2014 roku sporządził pozew o zapłatę który następnie został podpisany przez skarżących i złożony w Sądzie Okręgowym w O.. W ramach dalszej współpracy skarżący udzielili radcy prawnemu pełnomocnictwa do reprezentowania ich w sprawie. Skarżący uiszcili żądane przez radcę prawnego honorarium w wysokości 2 000 zł, w dwóch ratach po 1.000 zł. Obwiniony reprezentował skarżących na rozprawie w dniu 29 kwietnia 2014 roku. Na żądanie Sądu radca prawny M. Ł. pismem z dnia 13 maja 2014 roku sprecyzował żądanie pozwu. Pomimo tego Sąd wezwał go ponownie do udzielenia dodatkowych informacji dotyczących powództwa. Z uwagi na brak reakcji pełnomocnika Sąd najpierw zawiesił a potem umorzył postępowanie

w sprawie. Skarżący podali również że ustanowiony przez nich pełnomocnik nie informował ich o stanie sprawy, w tym o zawieszeniu i umorzeniu postępowania. Sąd wydając postanowienie o umorzeniu postępowania postanowił nie obciążać skarżących kosztami postępowania, jednak na skutek zaskarżenia tego postanowienia Sąd Apelacyjny w B., obciążył skarżących kosztami zastępstwa procesowego pełnomocnika pozwanej oraz kosztami postępowania zażaleniowego.

W związku z powyższym skarżący zostali wezwaniu do uiszczenia na rzecz pozwanej, a prywatnie synowej skarżących zwrotu kosztów postępowania w łącznej kwocie 3 936 zł.

Dowód: skarga z dnia 20.01.2016 roku (k.1-3)

Radca prawny pismem z dnia 17 lutego 2016 roku został wezwany przez Rzecznika OIRP w Olsztynie do złożenia wyjaśnień.

Dowód: pismo z dnia 17.02.2016 roku (k.24)

Obwiniony pismem z dnia 29 lutego 2016 roku złożył wyjaśnienia w sprawie. Przyznał, że opracował pozew w sprawie roszczeń małżonków K. dotyczących wybudowania częściowo nakładem ich środkami i nakładem pracy własnej domu jednorodzinnego na działce stanowiącej własność ich syna. Podał, że pozew przygotował na prośbę J. K., który mimo iż miał być w sądzie współpozwanym był zainteresowany rozstrzygnięciem sprawy na korzyść rodziców, co było mu potrzebne w rozstrzygnięciu toczącej się równolegle sprawy o podział majątku wspólnego.

W dalszej części pisma przyznał, że małżonkowie K. udzielili mu pełnomocnictwa i zapłacili honorarium, kwoty którego nie pamięta a w braku umowy pisemnej nie jest w stanie tych kwestii zweryfikować.

Brak reakcji na zobowiązanie Sądu do przedłożenia stosownych informacji tłumaczył tym, że zostały mu dostarczone już po upływie wyznaczonego przez Sąd terminu dlatego doszło do zawieszenia postępowania w sprawie. Przyznał także, że M. K. niepokoiła się zawieszeniem postępowania ale kilka razy uspokajał ją, że jest jeszcze czas na złożenie wniosku o jego podjęcie. Na początku stycznia 2015 roku do kancelarii przyjechała M. K. (2) i podniesionym głosem oświadczyła, że wobec indolencji obwinionego oboje małżonkowie rezygnują z dalszego prowadzenia przez niego sprawy, co obwiniony potraktował jako wypowiedzenia pełnomocnictwa przez obydwójce małżonków.

Dowód: pismo z dnia 17.02.2016 roku (k.24)

Postanowieniem z dnia 24 maja 2016 roku Rzecznik Dyscyplinary OIRP w Olsztynie wydał postanowienie o wszczęciu dochodzenia w sprawie nienależytego wykonywania zawodu radcy prawnego przez radcę prawnego M. Ł., a następnie w dniu 16 czerwca 2016 roku postawił mu zarzut popełnienia przewinienia dyscyplinarnego.

Dowód:

1. postanowienie z dnia 24 maja 2016 roku Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Olsztynie (k. 31-33)

2. postanowienie z dnia 16 czerwca 2016 Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Olsztynie (k. 44-46)

Po wszczętym postępowaniu odbyła się rozprawa Okręgowego Sądy Dyscyplinarnego przy OIRP w Olsztynie w dniu 18 listopada 2016 roku, na której usprawiedliwiono nieobecność obwinionego i odroczono rozprawę na dzień 9 grudnia o godzinie 11:45.

Obwiniony radca prawny nie przyznał się do popełnienia deliktu dyscyplinarnego. Skarżący podtrzymali dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Wyrokiem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP w Olsztynie radca prawny M. Ł. został uznany za winnego zarzucanego mu przewinienia dyscyplinarnego i wymierzono mu karę pieniężną w wysokości 3.000 zł.

Dowód: orzeczenie OSD OIRP w Olsztynie z dnia 9 grudnia 2016 roku (k.153-158)

Od wyroku obwiniony wniósł odwołanie w którym zarzucił, naruszenie przepisów postępowania poprzez:

- przesłuchanie obwinionego oraz świadków M. K. i T. K. w obecności świadka J. K.,
- oddalenia wniosku o przesłuchanie świadka A. K., oraz rażącą niewspółmierność kary w stosunku do zarzucanego naruszenia zasad etyki radcy prawnego. Obwiniony podkreślił również, że w przeszłości nie był karany dyscyplinarnie.

Dowód: odwołanie z dnia 03.01.2017 roku (k.171-173)

Wyższy Sąd Dyscyplinarny KIRP w Warszawie wyznaczył termin rozprawy na dzień 5 kwietnia 2017 roku. Obecny na rozprawie obwiniony podtrzymał stanowisko zawarte w odwołaniu.

Sąd zważył co następuje.

Sąd orzekający w niniejszej sprawie podziela ustalony przez Sąd I instancji stan faktyczny i uznaje że obwiniony popełnił zarzucane mu przewinienie dyscyplinarne.

Odnosząc się do zarzutów odwołania dotyczących naruszenia procedury Wyższy Sąd Dyscyplinarny uznaje że nie zasługują one na uwzględnienie. Wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka r.pr. A. K. został słusznie oddalony ponieważ okoliczności w nim wskazane nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Również uchybienie dotyczące przesłuchania obwinionego oraz świadków M. K. i T. K. w obecności świadka J. K., nie mógł mieć znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Podstawową kwestią sporną w niniejszej sprawie było rozstrzygnięcie czy doszło do skutecznego wypowiedzenia pełnomocnictwa obwinionemu radcy prawnemu przez skarżących, a w tej kwestii świadek J. K. nie miał żadnej wiedzy.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny, podobnie jak Sąd I instancji nie uznał, że doszło do skutecznego wypowiedzenia pełnomocnictwa, w całości uznając ustalenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w tym zakresie.

Przechodząc do kolejnego zarzutu odwołania, czyli zarzutu rażącej surowości kary i jej nieadekwatności do popełnionych przez obwinionego naruszeń norm prawnych poprzez nienależyte wykonywanie zawodu radcy prawnego, wskazać należy, że zasługuje on na uwzględnienie.

Obwiniony zawarł ze skarżącymi umowę zlecenia, której przedmiotem było reprezentowanie przed sądem strony powodowej przez profesjonalnego pełnomocnika. Poza sporem jest że umowa zlecenia jest umową należytej staranności i dlatego przyjmując sprawę do prowadzenia, radca prawny zobowiązuje się do dołożenia wszelkiej staranności w celu reprezentowania interesu klienta.

Jako profesjonalista i pełnomocnik procesowy radca prawny obdarzany jest przez klientów szacunkiem i zaufaniem. Opisane w skardze i potwierdzone w postępowaniu zachowanie radcy prawnego sprawia, że jest negatywnie postrzegany zarówno przez klienta jak i przez sąd, co kładzie się jednocześnie cieniem na reputację całego samorządu.

Jednakże, ponieważ zachowanie radcy prawnego, miało charakter jednostkowy, do tej pory nie był karany za przewinienie dyscyplinarne, za adekwatną należy uznać karę nagany, ponieważ kara pieniężna jest zbyt surowa. Wymiar kary musi być adekwatny do charakteru przewinień a także mieć charakter wychowawczy i prewencyjny. Wobec powyższego Tut. Sąd uznał że wymierzenie kary łagodniejszej spełnia cele kary w zakresie sprawiedliwości indywidualnej i generalnej.

Orzekając o kosztach postępowania Sąd wziął pod uwagę liczbę i czasochłonność czynności procesowych, rozpraw i posiedzeń a także stopień zawłości sprawy.